

## SYNOPSIS

### 1. EXODOS

*De verdrijving in de woestijn. Het Lot.*

Na het openingskoraal op tekst van Meister Eckhart (“Ich will die edle Seele führen in eine Einöde, / und ich will dort sprechen in ihr Herz”) volgt in recitatief, koraalfragmenten en flarden melodie, het verhaal van de verdrijving van mensen uit hun huizen als gevolg van een oorlog. In het onderdeel met de titel “Pastorale” komen zij terecht in de woestijn waar luisteren en spreken onmogelijk zijn. Woorden en taal desintegreren.

Deze exodus laat zich ook lezen als de verdrijving van het Woord uit de omgang van mensen met elkaar of het verval van betekenis van het Woord door toedoen van een onuitsprekelijk geweld en onheil. Zoals verwoord in het openingskoraal biedt dit betekenisverval ook de noodzakelijke opening voor alles wat nu volgt.

Lied I (*Mijn hart lag uitgespannen als de dageraad*,) gaat over een pijnlijk ontwaken bij het aanbreken van de dag.

### 2. OPSTANDING

*Het opstaan uit een ‘grafloos weleer’. De Roep*

Het koraal, waarmee het tweede deel opent, kondigt de opstanding aan van het “Eeuwige Woord”. Vervolgens wordt de deplorabele toestand geschetst waarin woorden verkeren: als “dorre beenderen” liggen zij in de woestijn, een omgeving met minimale overlevingskansen. Maar in een da capo aria wordt gezongen van bottende woorden naar analogie met het weer tot bloei komen van de natuur in de maand april, al zeggen deze woorden dat zij liever sterven. Na de profetie van een nieuw leven voor de woorden steekt een wind op waardoor er de ruimte ontstaat waarin het Woord vanuit de stilte “klankloos” hoorbaar is: het Woord wordt opnieuw geboren als erfgenaam van het ‘onwoordelijke’ of het onuitsprekelijke. De tekst van het “Et incarnatus est” kan hier geïnterpreteerd worden als de incarnatie van het Woord in ‘gewone’ woorden die op deze manier tot leven worden gewekt.

Lied II (*Diep van mijzelf en van mijn zang vervreemd*). In de opening van het gedicht wordt geconstateerd dat de eenheid van de dingen verloren is gegaan. Het tweede gedeelte representeert de bijbehorende stemming: in de vallende regendruppels op de bladeren van een boom hoor ik “dat alles lijdt, ziek van de veelheid van de dingen.”

## SYNOPSIS

### 1. EXODOS

*The expulsion into the wilderness. The Fate.*

After the opening chorale, with text by Meister Eckhart (“I want to lead the noble soul into a wilderness, / and there speak to her heart”), there follows, in recitative, chorale fragments and snippets of melody, the story of people being driven out of their houses as a result of war. In the section entitled “Pastorale” they end up in the wilderness, where listening and speaking are impossible. Words and language disintegrate.

This exodus can also be interpreted as the expulsion of the Word from the contact between human beings or as the decline in meaning of the Word caused by unspeakable violence and calamity. As expressed in the opening chorale, this decline also creates the necessary opening for everything that follows.

Song 1 (*My heart lay spread out like the dawn*,) describes a painful awakening at the break of day.

### 2. RESURRECTION

*The resurrection from a ‘graveless yesteryear’. The Call.*

The chorale with which the second part opens announces the resurrection of the “Eternal Word.” Then the deplorable plight of words is outlined: they lie like “dry bones” in the wilderness, an environment where there is a minimal chance of survival. But in a da capo aria the soloist sings of budding words, by analogy with the blossoming of nature that occurs every April, even though *these* words say that they would rather die.

After the prophecy of a new life for the words, a wind gets up, thereby creating the space in which the Word becomes “soundlessly” audible out of the silence: the Word is born again as heir to the ‘un-wordly’ or the ineffable. The text of “Et incarnatus est” can here be interpreted as the incarnation of the Word in ‘ordinary’ words, which are brought to life in this way.

Song II (*Profoundly alienated from myself and my song*).

At the beginning of the poem it is established that the unity of things has been lost. The second section represents the corresponding mood: in the sound of the raindrops falling on the leaves of a tree I hear “that everything is suffering, made sick by the multiplicity of things.”

### 3. OPTREDEN

*Het Woord is het spoor. Het Element.*

Het Woord is nu onder ons. (Het openingskoraal: "... der himmlische Vater sandte ihn in die Zeit, auf daß er Mensch würde und leiden könnte".) In zes strofen worden zes bestaansmodi van het Woord geschetst waaruit blijkt dat het Woord niet meer en niet minder is dan een spoor van herinnerd verleden en verlangde toekomst en, als element van onze taal, een steeds tegenwoordige mogelijkheid bezit 'sprekend', of 'volledig' te worden. (Naar analogie kan Christus op ieder moment opnieuw geboren worden.)

Het eigenlijke Woord treedt aan de dag en openbaart zich uit de verborgenheid. De gewone woorden betekenen pas iets als zij in het spoor geraken dat het Woord heeft getrokken in ons leven en in onze werkelijkheid.

Lied III (*Weer wordt het alles anders.*) vertelt dat het de "lichte sporen" zijn waarin "het leven terug gaat komen": een haar, vogelpootjes in de sneeuw en "een onderton van lachen in een stem."

In de laatste drie delen wordt op verschillende manieren de omgang met het Woord in tekst en muziek gevierd. Maar eerst is er een intermezzo tussen de delen III en IV waarin de woorden een nulpunt van betekenis krijgen in fragmenten van dagelijkse omgangstaal. Het koor en dirigent stappen uit de muziek en spelen een pauze. Geleidelijk komen ze weer terug in de muziek.

### 4. OFFER

*Van het eeuwenoude altaar stijgt 'rook' van woorden op. De Dimensies.*

Al ontsnapt het ons voortdurend vanwege zijn dubbelzinnige aanwezigheid, toch kunnen wij vanuit onze positie in het hier en nu met rituelen, verhalen, dans en muziek contact onderhouden met het Woord. In deel IV begint elk tekstonderdeel met "hier". Verder worden niet alleen alle klanknuances van woorden beproefd, maar ook de dimensies van ruimte en tijd, het heilige en de vergetelheid. Dat brengt ons vervolgens in "Sanctus" bij het offer van "liedwoorden" – dat zijn zowel gezongen woorden als alle klanken van de woorden zelf. Er wordt gezegd dat van de op het altaar verbrande woorden, woordresten achterblijven terwijl stemresten opstijgen als rook. De muziek van dit deel vertakt zich in grote mate in losse tonen: zij zijn vaak verdeeld over de stemmen van het koor en hangen als het ware aan een dun draadje.

### 3. MANIFESTATION

*The Word is the trace. The Element.*

The Word is now amongst us. (The opening chorale: "... the heavenly father sent him into time so that he could become man and be capable of suffering.") In six stanzas six modes of existence of the Word are depicted, which show that the Word is nothing more nor less than a trace of remembered past and desired future and, as an element of our language, contains within itself an ever-present possibility of becoming 'speaking,' or 'complete.' (By analogy, Christ can be born again at any moment.)

The authentic Word emerges from concealment and manifests itself. The ordinary words only mean something when they find and follow the tracks that the Word has left in our life and in our reality.

Song III (*Again it all becomes different*) recounts that it is the "faint traces" in which "life will return:" a hair, bird tracks in the snow and "an undertone of laughter in a voice."

In the last three sections our contact with the Word is celebrated in various ways in text and music. But first there is an intermezzo between parts III and IV in which the use of fragments of everyday colloquial speech reduces the meaning of the words to zero. The choir and conductor step out of the music and 'act' an interval. They then gradually re-enter the music.

### 4. SACRIFICE

*From the age-old altar rises up 'smoke' of words. The Dimensions.*

Even though it is constantly eluding us due to its ambiguous presence, it is still possible for us to maintain contact with the Word from our position in the here and now, by means of rituals, stories, dance and music. In part IV each section of text begins with "here." Furthermore, not only are all the possible sound nuances of words tried out but also the dimensions of space and time, the sacred, and oblivion. That then brings us in "Sanctus" to the sacrifice of "song words" – which are both sung words and also all the sounds of the words themselves. The text states that traces of words that have been burnt on the altar remain behind, whilst vocal traces rise up like smoke. In this part the music splits up to a great extent into separate notes: these are often divided between the voices of the choir, and hang by a thread, as it were.

Lied IV (Daphne): de hemel is er niet meer en duister en regen haasten zich onzichtbaar voort in onderaardse stromen. Daphne, in een boom veranderd, zingt dat haar voeten haar met het bestaande verbinden. Haar bladeren reiken naar de hemel, "waarin nog iets van hemels luistren is."

## 5. OVERGANG

"Overgang", "Intermezzo", "Impromptu", en een "Sonnet" zijn de onderdelen van deel V. In dit deel spelen glissandi en klankrotaties de hoofdrol. Tonen verkeren in voortdurende overgang en bewegen op de drempel van melodie en louter klankbeweging: "O komm und geh/through the unknown, remembered gate".

De hoofdpersonen van dit deel zijn een jonge danseres die een pirouette uitvoert en Daphne die op haar vlucht in een boom verandert. Op het eind stijgt de boom op. Niets heeft een begin of einde, alles vervalst en voltooit zich tegelijkertijd in een ogenblik.

In Lied V (Aan het verre lief) denkt de hoofdpersoon aan "ledematen in de ochtendstond", "de eerste dag" en aan "de aandacht en de rust". Dat waren de eerste dingen, zo verzucht hij ("ach lief"), die een belofte inhielden van een opstijging naar het "wit-gloeiend eind, dat heilig is, eenzaam en wijd."

## 6. OVERGAVE

*Lichtbaken in de wijde. Het bereik.*

Tenslotte vindt in het laatste en zesde deel een extatische opstijging plaats. Tekst en muziek spiraliseren tot zij het hoogste punt bereiken met het wijdste uitzicht (maar alles is donker tegelijk). Na het overschrijden van het hoogste punt komt de reiziger weer enigszins tot zichzelf, terwijl muziek en tekst in retrograde dalen, eindigend in een uitstervend roteren van het laagste geruis dat stemmen kunnen voortbrengen.

*La Passione della Parola* wordt besloten met een koraal op een aangepaste tekst van Silesius: "Das ungewordne Wort wird mitten in der Zeit/was Es nie ist geweest in aller Ewigkeit."

Song IV (Daphne): heaven no longer exists and darkness and rain rush onwards invisibly in subterranean torrents. Daphne, transformed into a tree, sings that her feet connect her to existence. Her leaves reach towards heaven, "where there is still a remnant of heavenly listening."

## 5. TRANSITION

"Transition", "Intermezzo", "Impromptu", and a "Sonnet" are the sections that make up part V. In this part glissandi and sound rotations play the leading role. Notes are in continuous transition and operate on the threshold of melody and sheer sound movement: "O come and go/through the unknown, remembered gate".

The main characters in this part are a young female dancer who performs a pirouette and Daphne, who whilst fleeing turns into a tree. At the end the tree rises up. Nothing has a beginning or an end; everything decays and fulfils itself simultaneously in a moment.

In Song V (To the distant beloved) the main character is thinking about "limbs at dawn," "the first day" and "attention and rest." These were, as he says with a sigh ("O beloved"), the first things that held a promise of an ascent towards the "white-hot glowing end, which is sacred, lonely and wide."

## 6. SURRENDER

*Beacon of light in the dark expanses. The Reach.*

Ultimately, in the sixth and final part, an ecstatic ascent takes place. Text and music rise together in a spiral until they reach the highest point with the widest view (though at the same time there is complete darkness.) Having gone beyond the highest point the traveller comes to his senses to a certain extent, whilst music and text descend in retrograde, finishing with an expiring rotation of the lowest noise that voices can produce.

*La Passione della Parola* concludes with a chorale on an adapted quotation from Silesius: "The unbecome Word becomes in the midst of time/what It was not in all eternity."

(Translation: Robert Coupe)